

Pišemo, crtamo, slikamo !!!!

2015.

PROLJEĆE

Žuto sunce sve je veće,
Ima oblik - sreće.
Visibaba cvjeta bijela
Veseli joj se pčela.
Cvjetaju voćke,
Baš su kao točke!
Na nebu šarena duga
Ruke prijateljstva pruža.
S juga ptice dolijeću
U veselom proljeću.

Nika Gazdek, 3. r., OŠ Molve

Andrija Paša, 1.r., OŠ Molve

MONOLOG PROLJETNOG CVIJETA

Ja sam lijep proljetni cvijet. Zovu me narcisa. Uskoro će proljeće. Moje prijateljice visibabe, tratinčice i zvončice već su provirile van. Čujem ih kako razgovaraju. Samo sam ja još uvijek ispod zemlje. Tužna sam i zabrinuta. Koliko još vremena trebam biti smeđurana u mraku? Svi će mi se rugati zato što sam tako spora! Trudim se progurati glavicu iznad zemlje, ali ne mogu, još sam premala.

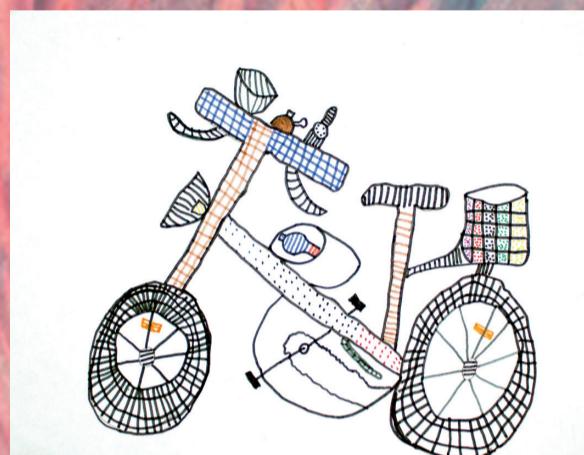
Što? Vidim sjajno sunce, plavo nebo, bijele oblake... ja sam provirila iz zemlje! Posvuda oko mene šarenilo. Grle me moji prošlogodišnji prijatelji: šafrani, jagaci, zvončići, šumarice, kockavice i visibabe. Pčele me pozdravljaju svojim veselim zvanjem. Zečevi poskakuju oko mene. Vjeverica ponosna na svoj kitnjasti rep divi se mojim bojama: žutoj, narančastoj i bijeloj. Listovi su mi duguljasti, mukani i savitljivi. Na njima tonovi zelene boje.

Sretna sam što sam narcisa, što me sunce obasjava i što se družim sa svojim prijateljima!

Renata Lodata, 3.r., OŠ Molve

Mia Domitrović, 4.r.,
OŠ Molve

Marino Bartolović, 2.r., PŠ Repaš

I NAJMANJI CVIJET JE POTREBAN

I najmanji cvjetić svijetu je potreban jer uljepšava prirodu: livadu, vrt, šumu.

Cvjet nam je potreban da nam uljepša dan i da nas razveseli. Kad uberem tratinčice i mama mi napravi lančić od tratinčica, veoma mi lijepo mirisu i vesela sam.

Bez cvjeća bi svijet bio tužan.

Magdalena Špan, 3.r., PŠ Medvedička

Marijana Markov, 1.r., PŠ Medvedička

RIJEKA DRAVA

Rijeka Drava je lijepa. Ona teče kroz moje selo. Drava je brza, a lijepa je kao zlato kad se sjaji na suncu. Kad sam prvi put video Dravu, bila mi je jako lijepa jer je brza. Nije samo brza i lijepa, nego je i čista. U njoj nema sunca. Ja sam se u rijeci Dravi kupao. Kad sam plivao u njoj, osjećao sam se kao da plovim brodom po vodi. Bilo mi je lijepo.

Rijeka Drava mi je najljepša rijeka koju sam video. Ja volim rijeku Dravu. Lijepa je, čista i brza. Sretan sam što je Drava u mojoj selu.

Daniel Turčić, 4.r., PŠ Medvedička

ONA JE PROLJEĆE

Vidjela sam je, onu prelijepu djevojčicu. Ima dugu, lepršavu kosu, oči poput plavoga mora... Ima i zelenu haljinu po kojoj su prošiveni maleni, roza cvjetići. Kroz male usne vire joj bijeli zubići. Ljepša je od bilo koga. Zove se Proljeće.

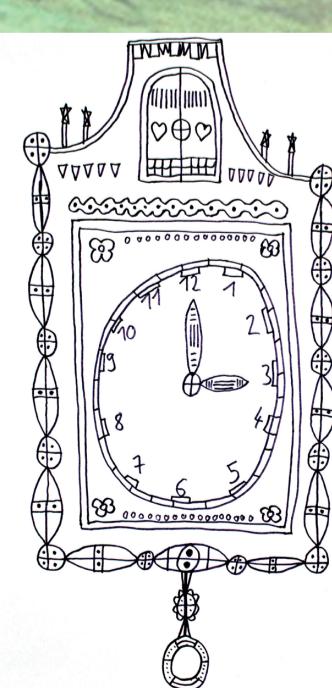
Vidjela sam je kako odlaže na livadu. Iako nije lijepo ići za drugima, niti istraživati njihovu privatnost, ja sam ipak odlučila malo više saznati o Proljeću. Vidjela sam kako boji livadu, stvara stabla i razgovara s leptirima. Također je oživljavala vjesnike proljeće. Kad je livadi donijela dašak proljeća, otišla je malo dalje. Došla je do zelene, guste šume u kojoj su živjele raznolike životinjice. Pomilovala je srnu te mladim, divljim trešnjicama donijela mnoštvo malenih cvjetića. Sjela je na panj da se malo odmori. Ubrzo ugleda zeca te mu podari mrkvice. Vidjela je tužne glijivice, dodala im je nove prijateljice.

Otišla je do planina. Kad se popela na vrh planine, obzor joj je bio toliko velik da je vidjela rijeke i nizine. Nad Proljeće se nadvilo jato ptica pa su zajedno zapjevale veselu, cvrkutavu pjesmu.

Otišla je i do oranica. Tamo je posjala kukuruz i pšenicu. Stala je na jednoj oranici gdje su je dočekali Jesen i Ljeto, njezini najbolji prijatelji. Kad su se dovoljno napričali i naigrali Proljeće je krenulo kući, i ja također.

Sve što sam saznala o Proljeću odlučila sam zapisati u svoju bilježnicu.

Viktoria Bukovčan, 4.r., OŠ Molve

Ivan Šadek, 4.r., PŠ Medvedička

SAM KOD KUĆE

Jednom se moja obitelj spremala krenuti na izlet na more, ali su se jako žurili pa sam nekako ostao doma.

U kući je bilo 30°C. Bio sam veseo što sam dobio odmor od svoje obitelji, ali sam bio i tužan jer se neću moći kupati u moru i zato jer će se kuhati u svojoj vlastitoj kući.

Gledao sam televiziju i zniojio se, a tada sam odlučio otići na Čingi-lingi. Naravno, kuću sam zaključao. Kupao sam se i igrao kao lud, a i pecao sam ribe.

Moje sestre i roditelji su se već vratili, a mene nigdje. Nisu mogli u kuću jer sam je zaključao. Došao sam kući, otključao im vrata, a onda sam očekivao pljuske i prijekore. Bilo im je žao što su se oni kupali, a ja sam ostao doma pa su rekli da mi je to kazna.

Imao sam sreće što nisu znali da sam se i ja okupao i da zapravo nisam dobio kaznu.

Krešimir Ivančan, 4.r., PŠ Repaš

Lucija Matanović, 4.r., PŠ Repaš

Josip Kokša, 2.r., OŠ Molve

1. - 4. razred

JA SAM VRBIKA

Ja sam Vrbika, tužna vrba iz vrtića koju su napustile tete, djeca, ptice i zeleno lišće u jesen.

Ruke sam izvijala, nebo dosezala i smijala se, smijala...

A sada stojim tužna i pljusak me stao tući. Odletjeli ptice u krajeve gdje nema zime i lišće je odletjelo s njima. Odletjelo je i cvijeće i dječji smijeh kojega je vihor nositi stao.

Tada sada šeće studen, mrk i zao.

Sada stojim tužno i nema nikoga da mi zapjeva.

Usnut ću u lagan san da mi sutra bude lakše.

Sutra bit će divan dan, na zemlju past će snježni san. Spavat ću cijelo vrijeme dojvena u bijelo, u snježnu nošnju.

A kad otvorim oči opet ću imati svoje ptice, cvijeće, razigranu djecu i zelenu krošnju, zelenu nošnju.

Ja sam Vrbika, tužna vrba iz vrtića.

Lora Rukavina, 4.r., OŠ Molve

LIST NA STAROM HRASTU

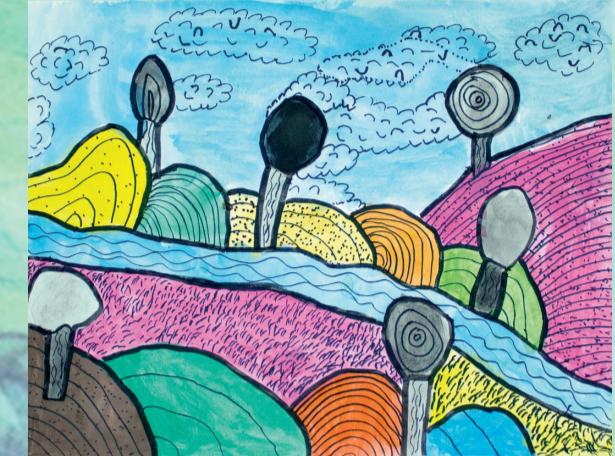
Ja sam posljednji žuti list na grani starog hrasta. Cijelo ljeto sam gledao oko sebe razigranu djecu, ptice i skakutave vjeverice. No jednog dana stigla je jesen. Obojila je svojim kistom sve moje prijatelje. I meni je podarila žuti kaput. Bio sam tužan jer sam znao da ću morati pasti kao i moji prijatelji. Volio bih da mogu zauvijek ostati na svojoj grani. Slušao bih cvrkut ptica i gledao vjeverice kako veselo skakuju s grane na granu.

Puhnuo je vjetar i spustio me pokraj ježeve kućice. Ježić me ugledao i veselo odnio svojou kuću. Tamo ću mu biti lijepi pokrivač.

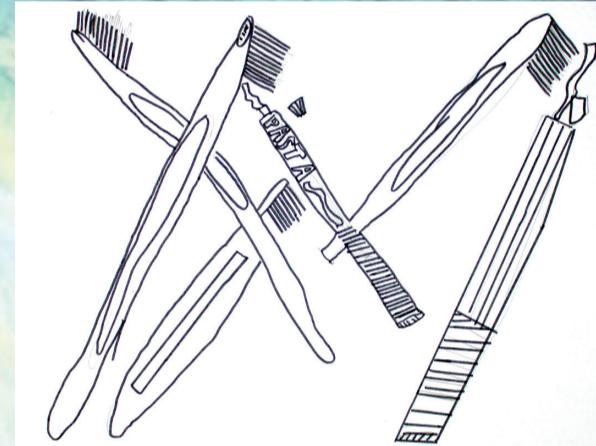
Filip Vedriš, 2.r., OŠ Molve

Marko Martinčević, 2.r., OŠ Molve

Marko Lončar, 3.r., OŠ Molve

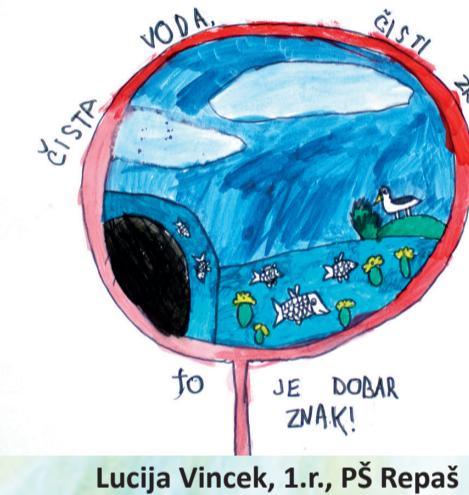

Mihaela Hontić, 1.r., OŠ Molve

NEOBIČNA KIŠA

Igraо sam se vani kad se nebo iznenada naoblаčilo. Oblaci su postali neobično šareni i tamni. Iz oblaka su počele padati ljubičaste trešnje. Bio sam znatiželjan pa sam ih probao. Bile su vrlo ukusne i slatke. U susjedovom dvorištu nisu padale ljubičaste trešnje već su padale plave jabuke. Probao sam i njih. Nisu mi se svidiјele jer su bile ljute i paprene. Od moje znatiželje i iznenađenja nije ostalo ništa. Jednostavno sam poželio da iz oblaka pada normalna kiša, a da i dalje na stablima rode trešnje i jabuke.

Josip Tuba, 3.r., PŠ Repaš

Lucija Vincek, 1.r., PŠ Repaš

Marta Cenkovčan, 1.r., OŠ Molve

ONAJE PROLJEĆE

Vidjela sam je, onu prelijepu djevojčicu. Ima dugu, lepršavu kosu, oči poput plavoga mora... Ima i zelenu haljinu po kojoj su prošiveni maleni, roza cvjetići. Kroz male usne vire joj bijeli zubići. Ljepša je od bilo koga. Zove se Proljeće.

Vidjela sam je kako odlaže na livadu. Iako nije lijepo ići za drugima, niti istraživati njihovu privatnost, ja sam ipak odlučila malo više saznati o Proljeću. Vidjela sam kako boji livadu, stvara stabla i razgovara s leptirima. Također je oživljavala vjesnike proljeće. Kad je livadi donijela dašak proljeća, otišla je malo dalje. Došla je do zelene, guste šume u kojoj su živjele raznolike životinjice. Pomilovala je srnu te mladim, divljim trešnjicama donijela mnoštvo malenih cvjetića. Sjela je na panj da se malo odmori. Ubrzo ugleda zeca te mu podari mrkvice. Vidjela je tužne glijivice, dodala im je nove prijateljice.

Otišla je do planina. Kad se popela na vrh planine, obzor joj je bio toliko velik da je vidjela rijeke i nizine. Nad Proljeće se nadvilo jato ptica pa su zajedno zapjevale veselu, cvrkutavu pjesmu.

Otišla je i do oranica. Tamo je posjala kukuruz i pšenicu. Stala je na jednoj oranici gdje su je dočekali Jesen i Ljeto, njezini najbolji prijatelji. Kad su se dovoljno napričali i naigrali Proljeće je krenulo kući, i ja također.

Sve što sam saznala o Proljeću odlučila sam zapisati u svoju bilježnicu.

Viktoria Bukovčan, 4.r., OŠ Molve

Hana Sefer, 4.r., OŠ Molve

CRVENKAPICA I MEDVJED

Jednog dana Crvenkapica je išla u posjet bakici. Na putu je naišla na dobrotudnog medvjeda. Medvjed je doveo Crvenkapicu do bakice. Poslije su išli u voćnjak i jedi kruške. Išli su jesti i med. Bilo je kasno pa je medvjed doveo Crvenkapicu kući. Bili su prijatelji. Svaki dan su se igrali, jedi med, kruške i išli bakici.

Sebastijan Hontić, 1.r., OŠ Molve

Lucia Sinjeri, 2.r., PŠ Medvedička

SNJEŠKO

Kad je pao snijeg zatrpaо je cijeli brijeг. Brijeг se bijeli, a snješko veseli. Od srca se smije jer ga sunce ne grije.

Lucija Radman, 2.r., OŠ Molve

Pišemo, crtamo, slikamo!!!

2015.

Rad objavljen u izdanju "Tvoja sam svijeta" na 4. Dječjem duhovnom natječaju „S.Kranjčić“ u Križevcima

BUDUĆI POMORAC

Imam brata Franu. Trenutno ide u drugi razred Pomorske škole u Zadru. Daleko je od kuće, od naše Podравine. Vidimo se samo jednom mjesечно, ali on ipak ne zaboravi nazvati svake nedjelje i pitati me jesam li bila sa sestrom i momom na misi. Eh, ako samo kažem da mi se nije dalo.....prigovara i negoduje. Čak i na tu daljinu, od Molva do Zadra, on uspije utjecati na nas. Jasno, ja njega ne trebam niti pitati. On ide bez da ga tko potakne. Otkad je bio mali, svake je nedjelje išao na misu, na svaku krunicu i svaku zornicu.

Znalo se dogoditi da je otišao na listopadsko pobožnost, pa nakon mise dotčrao do auta jer je brzo trebalo ići na trening plivanja u Koprivnici. Uvijek je bio vjeran ministrant i pomagao svećenicima u župi. Svi su ga hvatali jer nikada nije iznevjerio. Za jednu Veliku Gospu koja se štuje u mojem selu, bio je na tri mise zaredom: ujutro sedam, pa u devet kod kapelice, pa u jedanaest s biskupom.

Oduvijek je volio pomagati časnama. Skupljao im mahovinu za postavljanje štalice ili pak šalama kratio vrijeme pred misu.

Nije bez mana moj Fran, to ne. Ali svaki problem rješava i zato bih željel biti poput njega. Kad se uspijem izvući iz toplog kreveta na zornicu, sjetim se kako je tražio na Google mapu gdje se nalazi franjevačka crkva u Zadru, kamo bi odlazio na zornice. Puno je za kompjutorom, tako mi se čini, ali eto, katkad i iz dobrih razloga...

Naravno, posvetio se školi i ocjenjena, ali nije zaboravio Boga. Kad dođe kući iz Zadra, moli se, ide u crkvu.... Fran kao da ima vremena za sve. Dobar je primjer i meni i svim ljudima. Pogotovo sad, kad ipak nije otišao za svećenika već za pomorca. Nismo očekivali da će biti toliko uporan, ali jest. I što sad možemo? Samo se nadati da će i dalje ostati dobar ljudima i vjeran Bogu. Zajedno ćemo se moliti sv. Nikoli da čuva njega i sve pomorce!

Ena Halaček, 6.b

DIVLJI KONJ

Matea Bencic, 8.b

FRUIT

Patricia Špoljarić, 6.a

5.-8. razred

Rad objavljen u izdanju "Tvoja sam svijeta" na 4. Dječjem duhovnom natječaju „S.Kranjčić“ u Križevcima

U ZAGRILJAU TVOJE LJUBAVI

Pogledaj ovaj svijet!
Pogledaj ove ljude!
Tko te sad u svome srcu nosi?
Tko sad twoje milosrde prosi?
Gledam kud ove godine lete
I tko twoje ime zamete?
Vrijeme u propast kreće,
Niko više tvore lice neće.
Bože, gdje si?
Tamo kod rosnih ruža?
U kapi vode?
Sa vjetrom u krošnji?
Sa pticom u letu
Ili u dalekom svijetu?
U mojoj majci?
Ili samo u mojoj bajci?
Voljela bih da mi ovaj život
Prođe uz tebe.
Ne bih ni trenutku žalila,
Samo bih te nešto molila
Da svim ljudima u svijetu
Otvoriš oči,
Da ne budu u samoći,
Drugima bi bili od pomoći.

Oko moje...

Jednog dana
Kad nas povedeš u dom svoj
Bit ćemo skupa
U zagrljaju ljubavi tvoje,
A ona zadnja
Bit će naša klupa.

Petra Žufika, 8.a

Literarni rad predložen za Državnu smotru Liderano 2015.

ŠTIKANIE

Zadnji par let, moja baka prek zime ima novo zanimanje. Prijela se je štikati. Štikala je ona još negda dok je bila dekla i navek je za to imala volju.

Dok je negda došla u zamoš imala je sakavoga ruha. Bilo je tu stolnjakov, obrisačov, stolnic i tabletičov. Se je to ona sama našla i našikala.

Deda je dogo bil vu vojski i dok ga je čekala da se vrne neje nikam smela, tak da je imala čas za sakaj. Navčila se je delati sakavoga ručnoga rada, al štikanje ji je posebno drago i lepo.

Dok je bila mlada sneha kupila si je Super Slavicu, a to je vu ono doba bila najmoderneša mašina i bila je samo za štikanje. Da mi je to bilo videti. Veli da je noći i noći prijateljuvala svojom Slavicom. Ormari so se samo punili s štikanem ruhom.

Čez vreme, baka je imala četvero dece i neje više imala čas štikati kuliko je štikala.

No, deca so odrasla, čoveka više nema i moja baka pak ima čas. Vrnola se je na negdašnje. Sad štike i za deco i za mliočice. Pak samo nas mliočiov im deset i treba sakojemu nejak napraviti. Ovo zimo so na redu stolnice za svećenje koje bomo nosile na Vuzem k meši.

Išla je kumi Halačekovi koja ima milijon mustre, tak da si zebere najlepše i najmoderneše.

Moralia je kupiti i novo platno jer ovo starinsko kojega ima pun ormari preveć je trdo i neje za štikanje, nego za našivanjanje. Kupila je i svilce, nove igle, prevudirače, troma i nove škarice z velikem špinicom. Raspravila je svojoj Slavicu i krenula čem je počela zima.

Moje dve sestre i ja, štele smo da i nas navči, al nam sad nema čas tumačiti. "Po Vuzmu dekle! Sad nemam čas," veli nam baka za kaj godi pitamo. "Treba štikati. Vuzem samo kaj neje došel," jedva zreće i ni ne pogleda nas.

Najlepše nam je dok imamo čas naveći i dok nam pripoveda kak je negda bilo. Mi sedimo kraj nje kak piščenci okrej kokoši i slušamo. Prelepo nam je jo slušati i vuspot jo gleddeti kak dela.

Nemrem dočekati gda nam bo pokazala kak se štike. Tak bi to štela sprobati i navčiti. Jempot sem i probala štikati, al dok bakes neje bilo doma. Ježuš kakovga sem kvara same napravila i brzo sem se ostavila.

Jedva čekam da prejde zima i Vuzem kaj baka završi začeto delo. Stolničke morajo biti gotove prije Vuzma. Još je mora obrezati, oprati, poštikati i spogljeti. Kuliko je to dela, a za kaj? Za pol vure pri mešu rano na Vuzem!

Veli baka da dekle Krvakove morajo imati najlepše stolničke za svećenje pri mešu.

I tak moja baka Marica štike i štice, i ne staje. I nema veze kaj imamo pune ormare sakavoga ruha. „Za Vuzem mora biti nova stolnička i Amen!“, veli baka Marica.

Sara Kopričanec, 8.b

Literarni rad s Državne smotre Liderano 2015.

SICILIJA I JA

Auuuu..... zašto me uopće ponijela sa sobom? Nagurala me u džepici sa strane, ali je ja ne namjeravam ostati u ovom ljubičastom koferu i gušiti se svih sedam dana, kako sam čula da najavljuje Leona. Da joj za nešto služim, već bi mi dosad i stavila na glavu!

Ipak, ne mogu reći da i sama nisam uzbudjena. Od toliko robe u njezinom ormaru baš je mene izbrala, a ne nekog drugog što se gura i više: „Mene, mene...“ Ako ništa drugo, odmarat ću se na Siciliji i prestati truniti u ovaj selendri! To se ne događa svima, zar ne?

Zaspala sam, ali me probudio želudac koji je osjetio spuštanje aviona. Zar smo već stigli?

Prvi put u životu prošla sam granicu, vozila se avionom i sad po ovoj bolnoj traci na aerodromu...tudu-tudum, tudu-tudum, udario me jedan crni, pa crveni kovčeg, pa torba s otpalim kotačem...velika gužva i trgovine iz kojih meni nikad ništa neće trebati.

„Benvenuuti a Palermo! Care amici, benvenuuti...“ Leoni i ekipi dovođuju djeca i učitelji. Ona je konačno uhvatila kofer u kojem su svu šutjeli, samo sam se ja gurala van.

Virim. Nova soba. Sviđa mi se. Uredna je i čista, ali hladno je u njoj i to je valjda razlog što me Leona ponijela. Jesu li ti ljudi ikad čuli za radijatore ili grijalice?

„Oggi la temperatura è di 16 gradi...“ čujem glas s radija. Zbunjena sam. Leona stalno mrmlja da joj je hladno, na radiju kažu da je 16 stupnjeva, a ja sam još uvjek u poluvorenem džepiću kofera.

Ponedjeljak, ništa.

Tek navečer čula sam Leona kako zove mamu i priča joj što je vidjelo tog dan. Oduševljena je ljubaznošću svojih domaćina. Brbljaju čak brže od nje, kaželj Razgovaranju na engleskom, ali i na talijanskom. Ni hrvatski Leona nije zaboravila jer su tu njezini učitelji i prijateljice iz škole. Pa su jeli talijansku pizzu, pa su bili uz stijenu La Rocca u Marinu, pa je samo deset kilometara do mafijaškog sela Corleone... I tako redom.

Utorak. Još me nije ni pipnula.

Samo je navečer opet k'o navijena pričala gdje je sve bila i što je probala. Te katedrala Monreale, te najveći fikus u parku, te pjevanje u autobusu....

Srijeda. U ranu zoru vidim da Leona ruje po svojemu koferu. Nešto traži i veselo se osmijehnu kad me prvo puknula u oko, a zatim povukla za ukas na vrhu moje glave. „Ecco! Tu si!“, zadovoljno je kimirala. Konačno da sam i to doživjela! Izvukla me na svjež zrak, u izlazak, na putovanje.....

Tko zna kamo idemo. Sigurno je vrlo hladno kad se odlučila za mene. Vidim da se skupila grupa učenika, dolazi autobus, a čekaju se samo oni kojima sat kasni. Nestrljiva sam. Iiiiii....završila sam u rukšaku. Ako ču cijeli i provesti zatvorenu, popucat će mi svki konci!

Vidim li ja to snijeg? I nešto crno pod Leoninim nogama? Etna se dimila u daljinu, a Leona je teškim koracima, u grupi, gazišla kaljužu snijega i pepela. Stavila me na glavu, ali ja kližem njezinom kosom kao i ona strmim putem prema vulkanu.

Prijateljica jakna sva se stisnula. Ja ponosno gledam vrhunce. Dobila sam već i grudom u glavu. Ljudi su nekad zbilja zločesti prema nama. Grabaju nas rukama i vuku za nos (u pravom i prenesenom značenju).

Meni je tako lijepo ovdje! Na visini preko tisuću metara ja ne morem hodati ni biti zabačena u torbi, nose me visoko na glavi kao kraljica krunu, a teško mi pada jedino ovu klijanu po kosi. Moram paziti da se ne razbijem do kraja razgledavanja. Krajolik je prekraski.

Čini mi se da se bliži vrijeme polaska. Ne želim otići. Nisam se pozdravila s onom lepršavom kapom, ni s onom debelem na točkice, ni s...

Leona je svoje mokre čarape zamjenila novima, suhima i toplima. Popila je vrču čokoladu i spremna je za povratak u grad. Tamo ju čeka topla plaža Mondello. Nema mjesta za mene. U zgužvani kofer više se ne vraćam pa makar mi nedostajala Leonina meka kosa!

Samo ču lagano napraviti zadnji skok pri spuštanju niz planinu. Ostajam na Etni. Skrit ču se iza prve hrpe snijega. Buon viaggio, Leona! Odlazim u potragu za novom gostoljubivom glamom.

Ana Leona Lončar, 7.b

Rad objavljen u izdanju "Tvoja sam svijeta" na 4. Dječjem duhovnom natječaju „S.Kranjčić“ u Križevcima

Literarni rad sa Županijskog Liderana 2015.

ZLATU U OBRANU

Ova je presuda objavljena u jednom sudnicu, nakon što su sve svjetske burze objavile da je zlato bezvrijedno te je podignuta optužnica protiv svih koji koriste čak i izvedenice te rječi.

Pročitala sam je sinoć u večernjem izdanju mojih omiljenih novina.

Sud ljudskosti je 25. prosinca 2050. godine donio presudu po optužnicu br.180/40 kojom se zlato optužuje za siromaštvo koje je zavladalo svijetom te donosi odluku da zlato

nije krivo

ni po jednoj točki optužnice. (vidi u spisu br. 180)

Obrazloženje:

a) Još u drevnom Egiptu smatralo se da bogovi imaju zlatnu kožu, osobito bog sunca Ra. I današnji ljudi sastavljeni su od tvari i stanica koje ih čine vrijednjima. Svojim bližnjima skupocjeni smo i dragocjeni. Od malena nam majka tepa „zlato moje“, kasnije smo nekome „zlata vrijedni“, čuvaju nas „ko suho zlato“ ili „čisto zlato“. Stoga sud smatra da treba poticati korištenje ove riječi kako bismo sačuvali vrijednosti humanosti, prijateljstva, ljubavi i poštovanja među ljudima.

b) Ekonomisti su skupina građana koja navodi da je pretrpjela najviše štete od vremena zlatne groznice na ovom svijetu. Mnogi su napuštili svoje obitelji i rodnu grdu zbog čežnje za bogatstvom. Misili su da će grumeni zlata nadomjestiti ono što im u tuđini nedostaje. Godinama je upravo zlato bilo najskupocjeniji predmet. Kupovalo se i prodavalo, pretakalo u poluge, novac, dukate, nakit... 2012. godine doseglo je cijenu kojom su se siromašni i te kako mogli obogatiti. Danas ono više nema tu vrijednost, a nakit je od plastike. Gospodo, ima li tu ekonomske računice?

c) Ljudi sljepi za boje trebaju našu pomoć. Zlato se vidi na našem licu ako je u našem srcu; čuje se u smijehu, titra u očima. I kosa može biti zlatna - sjetite se priča o Zlatokosi! Pozivamo zato sve daltoniste da se okupe dana 15.5. ove godine na Trgu života u 12 sati, točnije ispred crkve sv. Stjepana. Imat će mogućnost dodirnuti zlatnu boju na kraljevskim krunama i relikvijarima. Održat će se i književnomjeticna tribina s temom daltonizma i čitanjem ulomaka „Bijelog klauna“ autora Damira Miloša. Za boje treba najprije izoštiti sva druga osjetila, a tek onda oči.

Upita: protiv ove presude žalbe se mogu podnosi samo Ustavnome sudu u roku od 7 dana.

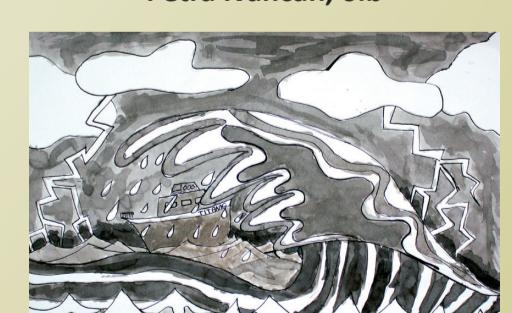
Presudu zapisala glasnogovornica Suda ljudskosti mr.sc. Ana Ivčić

Tužna sam i zbunjena. Nosim zlatan križić oko vrata i ne znam što mi je činiti. Koga mogu još obraniti, a koga optužiti za siromaštvo srca?

Klaudija Jelinek, 7.a

Petra Ivančan, 6.b

Laura Šanjić, 7.b

Timon Vincsek, 5.b